

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

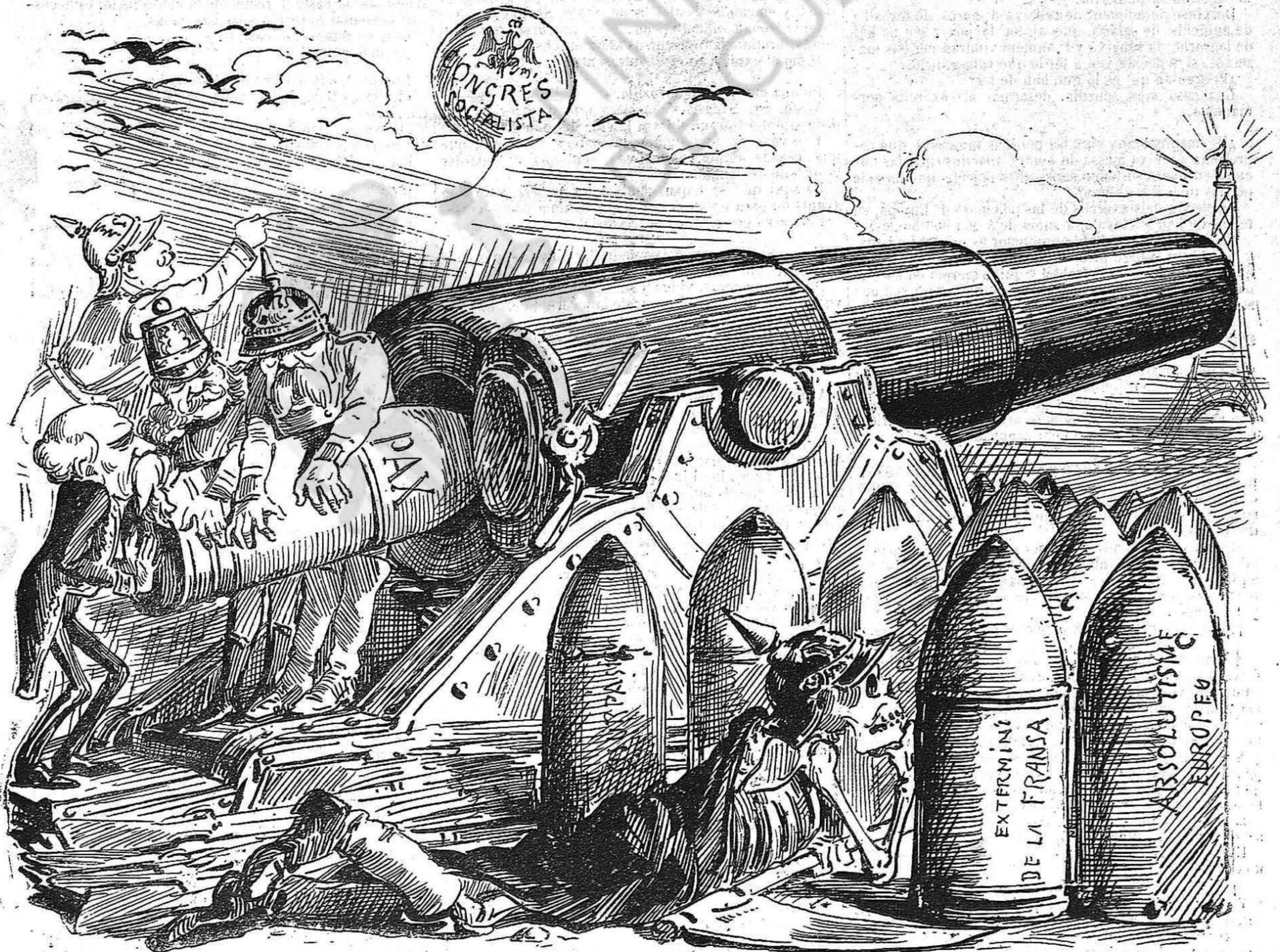
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

BUSCANT ALS DESCUIDATS.

Segons diuen, la pau està assegurada.

L' UNICH REMEY.

i nosaltres, en la nostra humilitat, tinguéssim relacions íntimes ab lo ciutadà Guillém, emperador de Alemania, li diriam:

—Es una idea generosa, encare que de tot punt irrealizable, la que ha tingut vosté de reunir una conferencia internacional, al objecte de millorar la sort de las classes

traballadoras. Es cert, certíssim que 'ls pobres obrers que tant s' atanyan, contribuint en primer terme a la prosperitat de las nacions son dignes de tota consideració, y es just que tingan una participació major en los goigs de la vida; pero, ¿creu vosté que aquest resultat podrà lograr-se per medi de una conferencia, en la qual lo delegat de cada una de las nacions representadas ne portará una al cap y un' altre al pap, com se sol dir, reservant-se en últim terme 'l dret de fer lo que li donga la real gana? La conferencia no passará de ser una tentativa generosa. Las classes obreras sufriran igualment avants y després de la conferencia.

Ara si vosté 'm pregunta—«Donchs, qué! ¿No tenen remey los mals que afligeixen a las classes treballadoras?»

—Sí, senyor—li respondré—existeix un remey radical, radicalíssim, capás per ell sol de salvar a Europa, y aquest remey está a la mà de vostés mateixos l' aplicar-lo. Al dir vostés me refereixo als representants de la conferencia de Berlin.

Deixinse de moment de rebaixa d' horas de treball y de auments de salaris, que ab tot lo poder seu no han de lograrho: la rebaixa y l' augment vindran per ells mateixos, si 's decideixen a fer lo que vaig a dirlos.

¿Preguntan qu' es lo que han de fer?

Una cosa molt senzilla: desarmar als exèrcits permanents.

¿Ha imaginat may algú las pèrduas inmensas que representa aqueixa massa de homes inactius, que las nacions europeas sostenen sense altre objecte que ferse la por las unas a las otras?

L' efectiu dels exèrcits de las potencias d' Europa, en temps de pau s' eleva a la suma de 3.263.000 homes.

Com en últim resultat lo productor es qui tot ho paga, y és l' obrer la base primordial de la producció, culculis quin excés d' horas de treball y quina merma en los jornals no representa l' sosteniment de aquests 3.263.000 soldats que consumen sense produhir.

Aixó en temps de pau, y sense contar la marina de guerra, qual personal excedeix de 191.000 homes.

Y sempre l' ansietat, sempre 'l sobresalt per si 's declara una guerra, que llavoras los perjudicis y 'ls desastres han de pendre unas proporcions incalculables. L' exèrcit permanent en temps de pau es un joch de noys, comparat ab la massa d' homes armats que arribaria a reunir-se al ressonar la primera canonada.

Cenyintnos sols a las cinch grans potencias que avuy per avuy s' ensenyan las dents ab més ó menos ganas d' embestirse, trobarém que en un cas de guerra arribarian a moure un contingent que passaria de 22 milions de soldats.

Casi tots los homes aptes per empunyar las armas—tal es l' organizació adoptada per totes ellas, seguint en aquest punt l' exemp'e de Alemania—casi tots los homes aptes per treballar se veurien obligats a embestirse y degollarse.

¿Quin porvenir més ditxós per las classes laboriosas!

¿Y saben lo que costa cada any tot aquest aparato de forsa? La pau armada tal com avuy está establerta consumeix la xifra atterradora de 4.055.000.000 pessetas, de las quals s' emplean 3.189 en los exèrcits de terra y 866 en los de mar. Afegint a aqueixa suma que comprén sols lo que gastan Russia, Fransa, Inglaterra, Alemania, Italia y Austria-Hungria lo que 's veuen obligadas a invertir pèl mateix concepte las nacions de segon ordre, tindrem que Europa derrotxa sense profit y sols en aparato bélich la suma fabulosa de 5 mil milions de pessetas.

Més de 13 milions y mitj diaris... més de 570 mil pessetas per hora... prop de 10.000 cada minut.

Espanta considerar las gotas de suor que representa una cantitat tan inmensa.

Y si afegim a lo que 's gasta positivament lo que deixan de produhir aquells 3.263.000 homes que forman los exèrcits permanents en temps de pau, ¿quina cantitat no representan tants brassos paralisats?

Considerant que cada individuó que avuy está ocios sobre las armas no produhis més que per valor de 365

pessetas al any, ja tindriam més de 1.000 milions més de pessetas que agregar al capítol de los pèrduas.

¿No 's troba aquí y solzament aquí la causa permanent, inevitable del malestar de las classes treballadoras? ¿Voleu millorar la seva sort?

Desarméu a tothom. Fent que las nacions sigan centros de treball y no potencias armadas. No consentiu que l' América absorbeixi cada any per medi de una emigració continua, la part mes sana y robusta de las nostras forsas, per enviarnos després los seus productes ab una baratura que fa materialment impossible tota competència.

A América no la coneixen aquesta febre de la pau armada.

Però l' América es enterament republicana, de l' un extrem al altre.

Y aquí las bayonetas y 'ls canons han de servir encare, y serviran durant molt temps, no per sostenir la grandesa dels pobles, sino principalment per afiansar la corona dels monarcas.

P. K.

ARLEM a pams, Sr. Sagasta.

Avants eran los conservadors los qui ab més empenyo s' oposavan a que sigués viable la discussió de la lley de sufragi universal. Y al efecte no reparavan en esmena més ó menos racional, ni en discurs més ó menos l' arch.

Però avuy succeheix tot lo contrari: los conservadors callan, abandonan tots los medis de entorpir las discussions, y en cambi 'ls amichs de vosté, Sr. Sagasta, son los que troban dificultats en tot y procuran perdre 'l temps, pronunciant discursos kilométrichs.

¿Cóm s' explica aquest contrasentit?

De una manera molt senzilla.

Vosté, Sr. Sagasta, considera que mentres duri la discussió del sufragi, durara la vida del ministeri.

Y 'ls conservadors opinan lo mateix que vosté, que una vegada aprobat lo sufragi, será cosa d' entaular la qüestió de confiansa.

De aquí que s' hajan cambiat los papers, y lo que avants tot eran pressas avuy siga tot calma y vice-versa. Però aixó no es serio, Sr. Sagasta.

Y ara, Sr. Sagasta, deixo de parlar ab vosté, per parlar ab mí mateix.

De totes maneres, vinga 'l sufragi de la manera que 's vulga, tart ó d' hora, a pesar de la picardia dels uns y a despit de la picardia dels altres.

Vinga 'l sufragi, y 'l país s' encarregará de lo demés. O siga, de arreglar los comptes als conservadors. Com també de arreglarlos als sagastins.

A un periódich neo de Castelló que va dir que 'l matrimoni civil, lley avuy del Estat, era un concubinat, se li segueix causa criminal.

Y 'l bisbe de Tortosa, qu' es tot un senyor bisbe, s' estarrufa y exclama:

—Que 'm cridin al judici oral: jo hi aniré y ja 'm sentirán. Diré que 'ls jutjes son incompetents per entendre en qüestions que sols a la Iglesia competeixen: amenasaré al Tribunal ab las censuras eclesiásticas y manifestaré que 'l processat ha obrat obehintme a mí y al papa.

Fins aquí 'l bisbe de Tortosa demostra qu' es un home de molt brahó, incapás de detenirse davant de cap obstacle. Però de més valents n' hem vistos.

Ara no falta sino que 'l govern li fassa entendre qu' es precis donar a Déu lo qu' es de Déu, y al César lo qu' es del Cè-ar.

¿Qué diu qu' ell no hi está conforme?

En aquest cas hi ha un medi molt senzill de aplacarlo: de primer se li retiran los aliments que ab tanta prodigalitat li suministra aquest mateix govern que ha establert lo matrimoni civil, y qu' ell percibeix sense 'l menor reparo.

Y després se procura que 'ls tribunals li ensenyin pràcticament que las lleys d' Espanya obligan a tots los espanyols, sigan ó no sigan bisbes.

Sempre passa lo mateix.

Se tractava de formar una coalició republicana, y ja varem predirho: «no farán res.»

Però ara resulta que han fet una mica massa.

Perque en lloch de una coalició que volian fer, n' han surtit tres. La del marquès de Santa Marta, la de 'n Salmerón y la dels diputats de la minoria.

Cantem ab la sarsuela:

«Tres eran tres las hijas de Elena.... tres eran tres y ninguna era buena.»

Lo que passa es una viva llástima. No es aixís com se conseguira 'l triunfo de la causa republicana.

Discutint sobre si ha de venir revolucionariament ó pacíficament, sobre si la revolució s' ha de fer a cada instant ó sempre que vinga a tom; sobre si la República que resulti ha de ser més ó menos federal, lo partit republicà s' hi farà més sabi que rich.

Ho dihém ab verdader sentiment; però 'l país sempre tindrà 'l dret de dirnos:

—Sempre que volgueu entendre'us ab mí, procuréu avants entendre'us vosaltres ab vosaltres.

Lo marquès de Serraulo continua las sevas excursions carcundas, ab la circumstancia de que per tot arreu se presenta sempre ab un discurs a la butxaca, trassant la historia de la població que visita.

Aixís ho ha fet a Manresa, com va ferho a Vich y demés pobles.

Per cert que a Manresa va dir lo següent:

«Los enemigos de la fé y de la patria atacaron a Manresa con empeno y la saquearon por completo.»

Al dir aixó 's referia als moros.

Però també podia referirse als carlins, que a l' any 1874 van fer a Manresa lo mateix que 'ls moros.

«Por todas partes brotan gérmenes de prosperidad», com deya cert periódich al principi de la restauració.

En efecte: a Madrid se reuneixen casi cada dia grans masses de treballadors, demanant feyna. Quan l' Ajuntament diu que no n' hi ha de fets s' encaminan a Palacio, y de allà 'n surten del mateix modo que hi han anat: ab las mans a las butxacas y las butxacas buidas.

A Antequera un grupo de treballadors que 's morian de gana van atacar al mosso de un forn preñenti 'l pá que portava a la panera.

La necessitat no té lley.

Y al Baix Aragó l' espectacle es encare més pintoresch. Per aquells pobles se presentan los recaudadors de contribucions acompanyats de una patrulla de tropa.

Nou sistema de recaudar lo que 'ls contribuyents no tenen. Ja no basta 'l recibo de la contribució: es necessari presentar lo recibo y las bayonetas.

Com en temps dels carlins.

¿Quin escándol!

Una predicció del héroe de Sagunto:

«En lo próxim juliol caurá en Sagasta y pujará en Cánovas.»

¿De veras? Donchs miri, jo no ho crech, per alló que diu un refrán parodiat:

Pel juliol, ni mónstruo ni caragol.

Un cop votat lo sufragi ¿quí l' aplicarà?

Ecco il problema.

Però jo crech que per resoldre'l no hi ha gran necessitat de rompres la closca.

¿Qui va aplicar los principis de la restauració? Los mateixos que van ferla.

¿Qui ha de aplicar los principis de la democracia? Los que 'ls fan.

Ni més, ni menos.

Llegeixo:

«El general Borrego, amigo del general Cassola, ha renunciado el cargo que le confirió ayer el general Bermúdez Reina.»

Per seguir al general Cassola se necessita aixó: ser un Borrego.

S' ha imprés y posat en venda l' aplaudit juguet del nostre company C. Gumá, *Ensenyansa superior*, estrenat últimament en lo teatro de Novedats.

Trobantse a Barcelona 'l conegut poeta provensal M. Lluis Roumieux, lo *Centre catalá* va obsequiarlo 'l diñluns ab una veïllada literaria en la que hi prengueren part alguns dels nostres més notables «scriptors, posant-se de relléu las molts simpatias que M. Roumieux té a Catalunya.

S' ha reimprés y posat novament a la venta, la *tercera edició* del aplaudit drama históric en tres actes y en vers de D. Frederich Soler, premiat per l' Academia Espanyola, titulat *Batalla de Reynas*.

CARTAS DE FORA.—Desde la trona, convertit en una especie de bull-dog, lo rector de la Secuita, que per més senyas es xato, va apostrofar als seus feligresos tractantlos de animals, bestias y tontos, perque no preñian la butlla. ¿Tontos perque no compran la butlla? ¿Vaja, home, vaja, no fem bromas!...

Lo rector de Llinás, que havia fet creure a alguns llanuts que la causa de las pedregadas era una bruixa, 'ls excitá a fer una funció de iglesia per allunyarla. Quan al dia senyalat los que pagavan eran a la iglesia, al rector li havia sortit una missa fora de la població y 'ls deixá ab un pam de nas. ¡Fort! ¡Perque creuhen en bruixas! ¡Y sobre tot perque creuhen en ensotanats!

Mentres lo rector de Pallejá confessava a un penitent, tot d' un plegat, a mitja confessió, 'l deixa ab los pecats als llabis, y abandona 'l safreig místich, presentantse a la plassa, ahónt la seva majordona y un' altra dona 's barallavan. ¡No altra cosa fan los galls, quan senten que las gallinas s' esbatussan; pero que ho fassan los rectors, francament, sembla mentida!

A Tortosa estaven esperant aquest dia al marquès de Serrault, y ja eran 18 los carcondas inscrits per donarli un xefis. Prompte 's convencerá lo representant del rey de las húngaras, qu' en la patria de Cabrera 'l carlisme ha vingut molt á menos.

En la mateixa ciutat va haverhi l' altre dia una batussa séria entre un canonge y un pare de familia. Causa de l' agarrada: res. Una criatura, filla del últim, que inadvertidament havia entrat á la catedral sense treure's la gorra; y 'l canonge, qu' en lloch de advertir-lo carinyosament, va embestir-lo com un toro á cops de mantéu. sens duple porque aixís ho ordena la caritat cristiana tal com l' enten-nen ells.

L' alcalde de Llansá, ab tot y blasonar de liberal se nega á donar permís pera ballar en los días de quaresma dibent que 'ls seus pares y 'ls seus avis, morts ja fa temps, li havían encarregat aixís. Estaria bè qu' ell no ballés: pero quin dret, tè ell per privar als altres de que ballin? Y á pesar de tot jo crech que l' alcalde balla més que ningú; ó al menos me sembla

que ab tot y ser liberal los neos lo fan ballar.

Faventse disfressat l' agutzil de Sant Pere de Riudevittles ab una vesta vermella lo rector va oficiar al arcalde dibentli que haventse l' agutzil disfressat de bisbe, era del cas que 'l destituhís, compromententse ell á proporcionarli un altre agutzil més devot y religiós. —L' arcalde, que no té res de llanut, li va respondre que no 's molestés: que no li enviés cap agutzil; y que lo únich qu' en tot cas podia enviarli era una de las dos majordonas de 18 anys que tè 'l rector pèl seu servey y regalo. ¡Béute aquest ou!

OBRA DE IMBÉCILS.

A altra nit vaig somiar que 'l rey de las húngaras ocupava 'l trono de Espanya. Com sol succehir casi sempre, que no son los més fiels los preferits de moment, ocupava 'l càrrech de primer ministre D. Ramón Nocedal.

En Carlets no havia tingut més remey que transigirhi: Nocedal disposava de una forsa importantíssima dintre de l' ultramontanisme, y era precis tenirlo propici

Es lo que deya 'l rey de las húngaras: —Los altres, per lo molt que-m' estiman ja compendrán que 's besan mans que voldrian veure's cremadas, y permanixerán tranquiils y resignats.

Però s' equivocava de mitj á mitj. Los leals estavan enfutismats. Bè demostravan la ira que sentian en los seus periódichs. El *Correo catalán* treya foch pèls caixals; El *Correo español* llansava xispas: Lo *crit d' Espanya* s' esgargamellava furios com un eejergümeno.

Y la policia de 'n Nocedal, aquest vull, aquest no vull, vinga suspendre periódichs y portar periodistas á la cancri

—¡Aixó es un escándol!—cridavan los leals escabellantse. Y recordant altres días més felissos, exclamavan: —En temps de 'n Sagasta devam lo que 'ns donava la gana y ningú 's ficava ab nosaltres.

—¡No podem escriure? ¡Donchs parlaré!—exclamavan los més ardorosos

Y vinga organisar reunions públicas y vinga fundar circuls tradicionalistas, y vinga preparar excursions y banquetes á Vich, á Olot, á Manresa. á todas las poblacions ahont los carlins se contan per dotzenas.

Pero no contavan ab lo bras de ferro del govern absolutista.

Los agents de 'n Nocedal no dormían: y en un santiamén los circuls tradicionalistas eran disolts, las reunions prohibidas, los viatjes impedits y 'l dret de banquetejar y pronunciar brindis castigat ab pena de la vida

Y 'ls leals no 's podían treure del cap aquells temps de 'n Sagasta en que tenían tants circuls com volían y donavan reunions a desdir y anavan y venían á la mida del seu gust, y organisavan banquetes. y ab la copa á la má evocavan lo record de las passadas guerras intestinas y l' esperansa d' acometre novas aventuras.

Pero no havían parat aquí las cosas. En Nocedal, amant com ningú de las solucions absolutistas más radicals acabava d' establir lo Sant Ofici. Preciamant la primera víctima destinada á la foguera era 'l marquès de Cerralbo.

¿Volen saber perquè? Molt senzill. Perque 'ls redactors del *Diario de Cataluña* havían probat de una manera indubitable que 'l marquès de Cerralbo, trobantse á Barcelona la diada de Carnestoltes de l' any 1890, havia assistit á un ball de máscaras del Liceo, ex-convent de frares trinitaris.

Ja 'l duyan ab la túnica infamant y 'l cucurutxo al cap, á través de carrers y plassas, ja arribava al lloch del suplici, ja l' estacavan al pal, ja calavan foch á las feixinas, y en aquest precís moment, als crits desgarradors de la víctima, y á la furtor desagradable de carn humana rostida, vaig despertarme.

Jo no sé si algún carlí haurá tingut may un somni per l' istil; pero sí considero que per anar bè, tots ells haurían detenir-lo.

¿A qué usar de la llibertat, ab l' intent de destruhirla? La llibertat de la premsa, la de manifestació, la de reunió, la de associació... ¿no usan y abusan d' ellas? ¿no s' hi engreixan disfrutantlas?

Donchs tingan la seguretat complerta que si fos possible que un día logressin aniquilarlas, ells mateixos serían los primers que las anyorarian.

P. DEL O.

¡QUÍ HO DIRÍA!

Som al Congrès: en la sala sols hi ha quinze diputats;

d' aquestos, quatre que dormen y un que llegeix l' *Imparcial*. Un senyor, desde 'l seu puesto, fa un discurs bastant extrany, plé de citas, noms y números que no venen gens al cas. Després de parlar tres horas, s' alsa un altre diputat y contesta ab veu de tiple al que primé ha estat parlant. Torna á alsarse 'l de las citas, torna l' altre á cont' s' ar, torna 'l primé ab nous romansos, torna 'l segon, replicant. ¿Volen saber de qué 's tracta? Ja s' ho poden figurar: discuteixen lo projecte del Sufragi universal.

Cada tarde l' espectacle vé á sé 'l mateix: quatre gats, discussions interminables, molta salsa y poquet tall. Los articles del projecte s' arrossegan pas á pas, com una viga de ferro que ningú pot arrastrar. Avuy avansa una línea, dema camina mitj pam, luego un altra apretadeta, després un xich de descans. Los días y las senmanas rápidament van passant, y vingan discursos sossos y vinga dormir y roncar. Y ab aquesta san a calma, com si s' estessin gronxant, va discutintse 'l projecte del Sufragi universal.

Altra cosa es si algun día en Romero ha de parlar

y 's creu que hi ha d' havé escándol y ribarri y tempestat. Cap diputat hi fa falta, cap puesto queda vacant; tothom está ab l' ull alerta, despert y á punt de cridar. ¡Allí hi bull lo fanatismo y 'l calor meridional! ¡allí se 'n senten de bonas! ¡allí sí que hi ha la mar! Pero, passa aquesta escena, s' acaba aquell *gran debat...* y torna la santa calma dels nostres representants. Una cosa es moure grezca y presenciá un pugilat... y un' altra cosa 'l projecte del Sufragi universal.

Arxi-simpátich Sagasta, tot aixó que hi dit ¿no ho sab? ¿no la veu aquesta nyonya que gastan los diputats? ¿No arriba casi á dar pena veure que ja fa mitj any, que 's remena 'l tal projecte y encara no s' ha aprobat? ¿Será cert aixó que diuen de que vosté, per haix má, es qui va entorpint la cosa, pèls seus motius especials? ¡Ah, don Práxedes, don Práxedes! Ja cal que esborri al instant los misteris que rodejan tot lo que vosté avuy fa... ¡Fora enredos y traficas! ¡fora trampas y paranyes! ¡A acabar prompte 'l projecte del Sufragi universal!

C. GUMÁ.

FESTA NOVA.

¿ha permís? —Endavant, sense compliments. Sento que apretan la porta, apareix un cap, després un cos y per últim tot una persona, vestida ab un túnich com un juheu. —Déu lo quart—me diu lo fulano, saludantme ab molta cortesia, —vosté no 'm deu conixer... —Home... no sé... 'm sembla que

l' he vist pintat en alguna estampa... —Sí senyor: soch sant Joseph. —¡Qué diu! Segui, home, seguí... ¡Vés quí l' havia de fer per aquí... ¿Quán ha arribat? —Ara mateix. Dos àngels m' han portat desde 'l cel á coll y-bé en menos de mitj hora. —¡Vaya, vaya! Y vosté 's conserva tan fresch y tan guapo com sempre... Casi bè no 's pot dir que no ha envellit gens... —¡Pés! Bona vida, poch mal-de-caps... ¿quí m' empeta la basa?... —¿Y á qué dech l' honor de semblant visita? Perque suposo que vosté vé expressament per véurem á mí. —Sí, senyor: vinch sobre aixó de la festa nova. —¡Ah, ja! Sí que crech que 'l Papa ha dictat alguna disposició respecte al día del sant de vosté... vull dir, lo día que 'ls homes li hem dedicat. —En efecte. Pero ¿comenso per dirli que aixó no s' ha fet á instancias mévas... jo me 'n rento las mans. —¡Y donchs! —Ha sigut resultat d' una jugesca entre sant Jaume y sant Pere... Jo li explicaré com ha anat tot. —Veyám, veyám... —¿Veú? Un vespre, tot fent broma á la portaria, Sant Jaume, qu' está molt al *curriente* de las cosas d' Espanya perque n' es patró, va dir que 'ls espanyols son una colla de mandras. —Bel Vaya una manera de tractar als seus patrociniats...! ¿I no va defensarnos ningú? —Sí senyor. Sant Pere, qu' es un tros de pá, va dir desseguida que sant Jaume tocava 'l violón y que 'ls espanyols son tan laboriosos com qualsevol altre poble. Sant Jaume 's va posar á riure y li va replicar: —«Si 'ls espanyols son tan treballadors com dius, ¿per qué no treballan en las festas suprimidas?» —¿Qué va contestar llavors sant Pere? —Res: va quejarse tot mocat, sense sapiguer qué dir; pero sant Fernando, que ha sigut rey d' Espanya y á vostés los coneix una mica, va respondre á Sant Jaume. «que 'ls espanyols no han acceptat la supressió de certas festas, porque son enemichs de las innovacions.» —¡Sí!—va fer sant Jaume—enemichs de las innovacions que 'ls obligan á treballar. Aixó de suprimir festas no ho acceptan: pero ¿us juguéu qualsevol cosa que si 'ls donéu una festa nova s' hi aaven desseguida? —¡Miréu sant Jaume sí la sab llarga! —Bueno. Posada la qüestió en aquest terreno, la jugesca va formalisarse, y sant Jaume va dir: «Demanaréu á Déu que inventi un nou día de festa per Espanya. Si 'ls espanyols prenen la festa, quedarà probat lo que jo hi dit y guanyaré: si no la prenen y segueixen treballant, guanyará sant Pere.» Van avenir's hi tots y buscant, buscant, van creure que 'l día més apropiat era 'l qu' está consagrat á la méva persona. Van proposar al Pare Etern y... —¿Y va tolerar semblant probatura? —¿Qué vol que fassi ell! Está tan marejat ab las cosas de la terra, que de las del cel apenas se 'n cuyda. —¡Sí qu' estém ben frescos! —Obtinguda l' autorisació del Pare Etern, va enviarse immediatament l' Esperit Sant á Roma, perque comunicá 'l ordre al Papa, y vels'hi aquí de la manera que s' ha conjuminat la cosa...

!!! TRES OBRAS NUEVAS !!!

POESIA del PORVENIR. POR F. SALAZAR. Con una carta-prólogo de D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL. Forma esta obra un tomo en 8.º encuadernado con una hermosa cubierta al cromo. Contiene 72 dibujos intercalados en el texto, debidos al inteligente pintor F. Gomez Soler. PRECIO 2'50 PESETAS.

TRATA DE BLANCAS. NOVELA SOCIAL ORIGINAL DE EUGENIO ANTONIO FLORES. Forma esta obra un elegantísimo tomo de 300 páginas en 8.º, con ocho láminas sueltas dibujadas por F. Gomez Soler, grabadas con esmero y encuadernado con una preciosa cubierta al cromo. PRECIO 3 PESETAS.

ROMANCES DE CORTE Y VILLA. POR FRANCISCO GRAS Y ELIAS. Con un prólogo de FEDERICO SOLER Y HUBERT. Ilustrados por Dieguez, Gomez Soler y Vazquez. Forma un tomo en 8.º encuadernado con una elegante cubierta en colores. Contiene 48 dibujos intercalados en el texto. PRECIO 2'50 PESETAS. Véndense estas obras, en las principales librerías de Barcelona y en la de López, Rambla del Centro, 20. Fuera de Barcelona, se encuentran en casa de todos nuestros correspondientes.

Estat en que han posat al Marqués de Serrault los tiberis y ápatos despres de las excursions.

—Si, senyora, sí, ha de comprar la butlla.
—Pero si 'l Papa 'ns dispensa a tots los qu' hem tingut lo dengue...
—Deixis de rahóns... La Iglesia no pot perdre.

—¡Bravísim! Bo es sapiguerho. ¿Y per qué ha vingut a explicarm'ho tot aixó vosté?

—Perque ho fassi públich; perque no voldria que la gent cregués que aixó de la festa es per culpa mèva... ¿Ho compren ara?

—Perfectament.

—Sent aixís, donchs, que no s'hi cansi; 'm retiro ab lo seu permís.

—Sant Joseph s'alsa, obra la porta y ¡brrrr! desapareix com una exhalació.

—¿Per qui apostarían vostés, si tinguessin ganas de jugar? ¿No 'ls sembla que 'l que sortirà perdent será sant Pere?

FANTÁSTICH.

— Romero Robledo ha convocat als seus partidaris, sense especificar l'objecte de la reunió que proposa celebrar.

Los uns diuen si tracta de declarar que s'ha fet conservador.

Asseguran altres que declarará que s'ha fet demòcrata.

Ni l'una cosa ni l'altra.

Segons notícies fidedignes, en Romero Robledo pensa proposar al seu partit la celebració de un solemne Te-Deum.

—¿A titl de qué?—preguntará algú.

Ab motiu de haver sortit elegit regidor per la Barceloneta en *Caviritu Tort y Martorell*.

Alguns prelats francesos é italiáns han expedit pastorals tremendas condemnant lo nou sistema de la cremació dels cadávers.

A la quènta, aixó de cremar als cadávers es una gran herejia.

Lo més ortodoxo es restablir la Inquisició y a las personas cremarlas de viu en viu.

Entre treballadors:

—¿Que no ho sabs? L' emperador de Alemania s'ha declarat socialista.

—¿De debó?

—Si, noy, sí, y ha cridat a representants de totas las monarquias d' Europa, a fi de posarse de acort, no sé sobre quins punts.

—Ja m'ho penso: deu ser que 'ls reys, si no 'ls apunjan lo jornal, volen declararse en huelga.

Al petit duc ja l'han portat a la presó de Clairvaux, antigua abadia de freres que vivían com a prínceps.

Lo govern vá procedir sigilosament al traslado del prés.

Sobre aquest punt jo hauria obrat de una manera molt distintia. Jo li planto la mateixa barba postissa qu'ell s'ha posat per entrar a Fransa y 'l passejo pels carrers de Paris.

—¿No li agrada tant l' exhibició de la seva persona?

Per cert que al arribar a Clairvaux se trobava algún tant indisposat.

Com es natural, vá cridarse a un metje y aquest li vá dir:

—Aixó es una petita indisposició de ventrell. Procura no fer excessos en lo menjar, y no será res.

Y li vá receptar una purga.

Aixó es tot lo que n'ha tret de la seva criaturada. Volia menjarse la Fransa y s'ha hagut de contentar ab una purga.

A un vell progressista de la provincia de Tarragona, amich en aquells temps de conspiracions de 'n Pere Antón Torres, pero que avuy a causa de la seva edat avanzada no s'fica en res, van donarli noticia de la mort del general Salamanca.

Y ab la major ingenuitat vá respondre:

—¿Donchs diguin que lu Pere Antón ja deu haverli fet una poesia!

Confessa la Tabacalera en la memoria que vá llegirse en l'última reunió general, que durant l'any que acaba de transcórrer, ha perdut un milió y mitj de pessetas.

—¿Creirian que jó estich en que 'ls fumadores hi han perdut encare més qu'ella?

Si la Arrendataria, ab lo tabaco, hi ha perdut un milió y mitj de pessetas, nosaltres hi havém perdut la salut.

Un foraster que vá ballar tota la nit ab una máscara en lo teatro de Alicante, vá quedar d'ella tan content, que no sabent com agassatjarla, vá regalarli un dècim de la loteria que casualment portava a sobre.

Y 'l dècim ha sortit premiat ab 4,000 duros.

La máscara, qu'era una costurera, podrá recordar alló que deya 'l pare Claret:

«¡Ay joven que vas bailando,
que al infierno vas saltando!...»

Y podrá dir:

«A un infiern com aquest, ab alegría,
hi aniré, si conve, un cop cada dia.»

Durant las sesiones públicas del Ajuntament, tothom fuma: l'arcalde, 'ls regidors, fins los agutzils.

En vista de lo qual sembla que alguns regidors tenen lo propòsit de conferir la presidencia honoraria del Ajuntament, al bisbe, invitant a D. Jaume a que vagi a obrir totas las sesiones.

Ja 'm sembla que veig la escena. D. Jaume tocará la campaneta, encendrà un misto, y dirá:

—Señores... fumem, fumem.

Pipada, benedicció, y a caseta.

Sagasta en plé consell de ministros:

«La cullita 's presenta abundantissima per tot arréu.» Aixó ho deya per allá 'ls últims dias de febrer ó 'ls primers de mars.

Devia haver cobrat la pagá.

En Romero Robledo ha dit que 'l sufragi universal, a dreta llei, deuria anomenarse «bromazo universal»

Es veritat. Sobre tot si li deixavan aplicar a n'ell mateix.

Ja que als treballadors del Parc, quan acaban lo jornal, no se 'ls deixa sortir per la porta que millor los convinga per anarsen a casa seva; ja que, segons sembla, hi ha qui 's figura que la presència de treballadors en los passeigs y avinçudas del Parc, pot produhir escarafalls a la gent ben vestida que s'hi passeja; ja que hi ha qui intenta establir diferencias de classe, basadas en lo trajo que 's vesteix, proposo una cosa y es la següent: — Que sobre la porta per la qual entran y surten los que van a treballar, s'hi posi un rétol que diga: «Porta dels treballadors.»

Y a l'altra porta per ahont surten y entran los que van a passejarse, un altre rétol que diga: «Porta dels gandúls.»

Encare hi ha hagut veterans que aquest any han celebrat la festa de Sant Baldomero.

Ja es sabut que tot bon veterano

«morirá con la copa en la mano
defendiendo la Constitución.»

L'ex-rey Milano de Servia, al qual las aficions al bello sexo li han costat la corona, ha resolt passar la senmana Santa a Sevilla.

Desd'ara li asseguro que la *passará molt bé*. Al ex-rey Milano li agradan las donas maeas, y las sevillanas ho son de veras.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Carreras, J. More, Noy de Manlleu, C. Titella, E. Margarrinya, Mariquita, Artur del Torreal, Bebé, E. Palmies y Mayet: Lo que 'ns enot'm no fa per casa.

Ciudadans Lluís Oriol, Repontó, R. Ojeda Lopez, J. Sevilla, Víctor la Yaya, Enrich Petit, Nicodemus, Eudalt Sala y Xaculatera: Insertaré'm alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudad E. A. (Cardona). La sob'ra de original y la poca importancia del fet no 'ns han permès ocuparnosen. Un Ripollés: La senmana passada hauria vingut al pé: ara ja es tart.—J. Moret: Las xaradas estan ben combinadas; pero mal verificadas.—S. Alsina y C.: Mil gracias per l'envio del article.—P. P. I: Lo sonet rigurosament acaba ab la sezona quarteta: los dos tercetos no dihen res que no s'haja dit avants.—J. Aladern: L'article va bé; gracias.—J. Amat: En lo sonet hi ha una idea; pero 'ls versos son fatals: De lo demés insertaré'm alguna cosa.—B. de Codina: Lo sonet va bé.—J. M. V: L'idea es molt poch xispejant. Envihi un'altra cosa.—Ego Sum: Aprofitaré'm los versos. Ja pot passar quan vulga, a la botiga a recullir lo que desitja.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.